

САМОИЗМАМА

Стоя и гледамъ малкия портретъ
Окаченъ тамъ надъ одъра отъ слама
И приласканъ отъ вѣчната измама,
Че нѣкога ще стана азъ поетъ,
Унасямъ се далече въвъ просторитѣ.

А тукъ е друго: мисля бихъ умрялъ
Въвъ този край средъ толкось много скука,
Разтопилъ бихъ се въ своята сива мама
Ако случайно азъ не бѣхъ облялъ
Съ романтика гърмежа на моторитѣ,

А малката назхбена пила
Що всеки денъ надъ нея съмъ надвѣсенъ,
Наричамъ писъкътъ извучна пѣсенъ
Изгубена средъ нощната мъгла
И кой знай що тозъ свистъ на
компресоритѣ

Божурице 29 г.

10

